

Kristen Informasjonstjeneste

Nyhetsbrev - oktober 2000

DEN KATOLSKKE KIRKES OG JESUITTENES PLANER GJENNOMFØRES GJENNOM

CHARTA OECUMENICA

Charta Oecumenica er et nokså ferskt og ytterst interessant dokument. Det er ikke bare interessant, men det viser oss at den samlingen Bibelen har forutsagt i den siste tiden virkelig har fått vind i seglene. Charta Oecumenica er et dokument som er gitt ut av de to store organisasjonene Conference of European Churches (CEC) og Catholic Bishops' Conference of Europe (CCEE). Legg merke til at den siste store organisasjonen er en KATOLSK organisasjon. Det som slår oss når vi leser gjennom dette dokumentet, er at det ikke er annet enn en fortsettelse av det nyhetsbrevet vi sendte ut i April 2000 (heretter KI A-2000) Nyhetsbrevet hadde tittelen «Jesuittenes arbeid i det nye årtusen – avslørt av deres egne kilder.» Vi gikk igjennom stoff hentet fra den Katolske Kirkes hjemmesider på internett, hvor de åpent, men snedig, avslører sine egne planer for det nye årtuset. Det er oppsiktsvekkende hvor nøye jesuittenes planer har blitt fulgt gjennom det nye dokumentet Charta Oecumenica! Hvis du har vårt forrige nyhetsbrev tilgjengelig, tror vi at det vil utdype lesningen av det vi skriver her.

MÅLET: FULL KIRKELIG ENHET

I KI A-2000 s. 2 tok vi fram et av jesuittenes hovedmål: **Enhets av alle kristne.** Er dette også målet for Charta Oecumenica? La oss lese fra punkt 5, §III: «Inntil vi når målet av full kirkelig enhet, har vi til hensikt å arbeide sammen i alle saker hvor ingen dype overbevisnings-forskjeller krever at vi handler separat.» La du merke til at målet for dette dokumentet ble definert, selv om det ble gjort på en svært innpakket måte? Målet er «full kirkelig enhet», helt i tråd med jesuittenes og den Katolske Kirkes strategi. Og ikke minst: I tråd med det Bibelen har forutsagt at vil skje. (Åp. 13. 8.)

EUROPEISK ENHET PÅ ALLE PLAN

Neste mål for jesuittene finner vi uttrykt med deres egne ord i KI A-2000 s. 2: Stå imot «hver fristelse i retning av individualisme, uavhengighet eller parallellisme...», og «overvinne

hver fristelse til provinsialisme, regionalisme eller isolering som kan true hele eksistensen av visse... arbeidere, som er av stor betydning for den universelle Kirke...» På s. 5 i KI A-2000 tok vi også fram jesuittenes glede over de politiske, økonomiske, sosiale og kulturelle båndene som knyttes i dag, og hvordan de syntes det var en skam hvis ikke det samme kunne skje på det religiøse planet. Charta Oecumenica har også svar på dette, og samstemmer nøyaktig med jesuittenes mål: «Kirkene er for europeisk enhet. For Europa betyr økumenikk at prosessen med europeisk intergrasjon ikke er begrenset til politikk og økonomi. Derfor, på grunnlag av vår felles tro, søker vi å bevare Europas sjel... Vi overgir oss selv til å fremme europeisk enhet i alle dets kulturelle, etniske og religiøse forskjeller...» Punkt 7, §III. I tråd med denne politikken for å samle Europa og utviske religiøse forskjeller, står også innvandringspolitikken sentralt. At et av jesuittenes sterke arbeidsfelter og mål er integrering av innvandrere, tok vi fram i KI A-200, s. 5. Også dette er et av målene i Charta Oecumenica: «Vi overgir oss selv til å fremme åpenhet overfor det økende tall av utenlandske personer, asyl-søkere og flyktninger, og å gi hjemløse personer tilflukt og et hjem i Europa.»

Punkt 8, §III. Nå må vi med det samme si at vi virkelig er for å hjelpe nødlidne som trenger vår hjelp og støtte. Det er et bibelsk prinsipp, og det ville være imot det helt fundamentale kristne budskapet å forsømme dette. Men vi må samtidig være oppmerksomme på at det ligger en bevisst plan bak intergreringen som vi ser i dag. Man ser at det ofte ikke er de virkelig svake som aller mest trenger

til hjelp som får den. Siden jesuittene har en slik bestemt plan for intergrering, ligger det i dagen at flere av dem som kommer, er en del av denne planen, selv om noen er ofre som virkelig behøver vår hjelp. De som arbeider for en felles, universell kirke føler seg tjent med at kulturer og religioner blandes sammen. På den måten er det lettere å slipe ned forskjellene, og få til den enheten de ønsker. Derfor tror jeg at flyktninger og andre nødlidende, så langt det er mulig og fornuftig, bør hjelpes i sitt eget land, eller i naboland med roligere tilstander. Å forholde seg til denne situasjonen er en fin balansegang, som jeg tror vi trenger den Hellige Ånds hjelp til å vurdere. Bibelen har et råd til oss i Ap.gj. 17. 26 -

27: «Han [Gud] har gjort hvert folkeslag av ett blod og latt dem bo over hele jorden, og har fastsatt deres forutbestemte tider og grensene for deres bosteder, for at de skulle søke Herren i håp om at de kunne famle seg fram til Ham og finne Ham, selv om Han ikke er langt borte fra en eneste av oss.» Det ser ut til at Gud prøver å gjøre oss oppmerksom på at en uhemmet blanding av religioner og kulturer ikke vil være en fordel for oss – det står faktisk at Han «...har fastsatt grensene for deres bosteder, for at de skulle søke Herren...».

LÆRDOMMER FRA BABELS TÅRN

Det var vel også noe av dette som var tanken bak den merkverdige hendelsen ved Babels tårn. Guds opprinnelige plan var at alle mennesker skulle spre seg utover jorden og leve sammen i fredelig sameksistens. (1. Mos. 1. 28) Men etter at menneskeheten var falt i synd, og ettersom onskapen økte, gikk menneskene aktivt inn for å krysse Guds planer. I stedet for å spre seg utover jorden, klumpet de seg sammen på en slette i Sinear-landet og begynte å bygge et tårn som skulle redde dem i tilfelle en ny vannflom skulle komme over jorden. De prøvde å etablere sin egen sikkerhet, sitt eget gudsuavhengige system. Kapittel 11, i 1. Mosebok, innledes slik: «Hele verden hadde ett språk og én tale.» Tydeligvis var denne enheten et problem. Ikke fordi den var et problem i seg selv – det var slik Gud hadde skapt menneskene, men i sin syndige tilstand brukte de denne enheten til å oppfinne og gjennomføre planer som var i strid med Guds ønske. Enhet er i seg selv noe godt, men hvis enhet bygges på gale premisser og brukes som en nøkkel til å motarbeide Guds planer, er splittelse langt å foretrekke. Det var her Gud måtte ta et oppgjør: «Herren sa: «Se folket er ett og de har alle et og samme språk. Dette er hva de begynner å gjøre. Nå blir ingenting umulig for dem av alt de vil sette seg fore å gjøre. Kom, la oss

gå ned og forvirre språket deres, så den ene ikke kan forstå språket til den andre. Så spredte Herren dem derfra og ut over hele jorden...» 1. Mos. 11. 6 - 8.

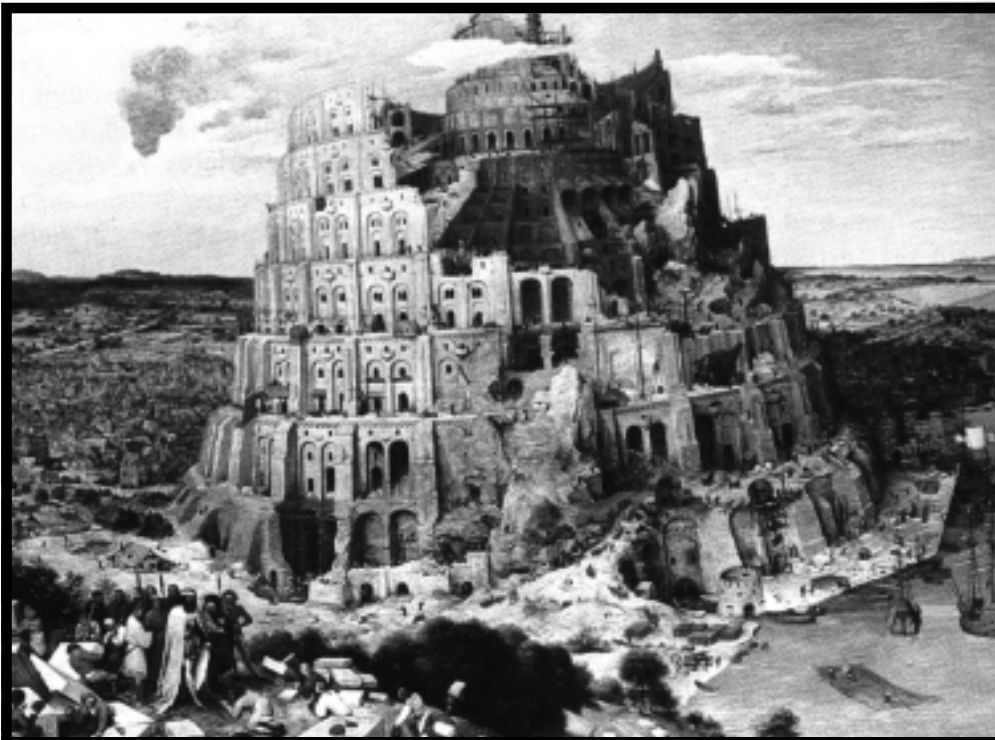
I dag forsøker verdens maktelite å bygge et nytt Babels tårn, ikke minst gjennom EU-systemet, og det er tydelig at det er de religiøse kreftene har overtonen denne gangen. Men vi gjør vel i å akte på lærdommene fra Babels tårn.

STIKKORDET ER DIALOG

Dere som leste KI A-2000 kan kanskje huske hvor sterk vekt jesuittene la på stikkordet **DIALOG**. På side 2 hadde vi bl.a følgende sitater: «Den Hellige Far [paven] har gang på gang bedt Jesuittene om å få i stand en mellom-religiøs dialog.» Og: «Mellomreligiøse dialoger er det intergrerende element av Jesuittenes misjon.» Har jesuittene også fått gjennomslag i Charta Oecumenica for denne idéen. Ja, absolutt ja. Hør bare en av overskriftene i dette dokumentet: «Det er ikke noe alternativ til dialog.» De fortsetter så med å beskrive hvordan forskjellighetene innen kirkenes trosgrunnlag lett kan føre til splittelse, og så sier de: «...felleskapet mellom kirkene kan ha sin teologiske basis bare gjennom enighet om de fundamentale sannheter i vår tro.» Altså må man heller se litt gjennom fingrene med viktige sannhetspunkter som man er uenige med, og samle seg om det som er tilbake, det man mener seg å ha felles. Og hva er stikkordet for å få til dette. Jo, de fortsetter: «Derfor må dialog bli samvittighetsfullt og intensiøst brukt på de forskjellige plan av det kirkelige liv. Vi overgir oss selv til å kultivere og utdype dialogkulturen innenfor og blant kirkene» og «i tilfeller av konflikter, spesielt med hensyn til etniske spørsmål som truer med å splitte det økumeniske felleskapet, fortsette vår dialog sammen.» Punkt 5, §II.

OGSÅ JØDER, MUSLIMERE OG ANDRE RELIGIONER

I KI A-2000, s. 2 så vi på jesuittenes planer om å gå inn i dialog også med jøder, muslimer og andre religioner. Vi viste bl.a. til følgende uttalelser: «Dialogen med det jødiske folk har en unik plass» og «Både Kirken og [jesuitt]Samfunnet har strevet for å bygge broer av gjensidig forståelse mellom kristne og muslimer.» Dessuten ønsket jesuittene også en å gå dypere inn i dialog med hinduene og buddhistene. De la vekt på at **hinduene** «dype meditasjon», «mystiske oppfatning» og «rike symbolbruk» kunne åpne for en «fruktbar dialog». De fant også ting hos **buddhistene** som kunne legge grunnlag for et nærmere felleskap med dem. Noe av det de fremhevet som positivt her var «meditasjon, som leder til et stadie av indre frigjøring og åndelig opplysning.» Jesuittene deler sin dialogvirksomhet opp i minst to kategorier (KI A-2000, s. 3), og den ene av dem er «Den teologiske utvekslings dialog», der spesialister forsøker å utdype forståelsen av de

BABELS TÅRN: Gud spredte menneskene utover jorden, etter deres språk og ætter. De skulle ikke klumpe seg sammen, for det ville øke deres evne til å handle mot Guds planer. Vi gjør vel i å akte på lærdommene fra Babels tårn. Sml. Ap.gj. 17. 26 - 27.

respektives religiøse arv, og sette pris på hverandres åndelige verdier. Altså: Ved dialog, og ved å verdsette trekk hos andre religioner, ønsker de å fremme en enhet på sine premisser. Følger Charta Oecumenica også opp dette aspektet? I §III leser vi følgende: «*Vi støtter opp om de mange forskjellige former for kristen-jødisk samarbeid. Vi går inn i møter med muslimer og tilhengere av andre religioner i en ånd av respekt og verdsettelse, og vi arbeider mot gjensidig forståelse.»*

Hvor slående er ikke Bibelens ord: «**Og hele verden undret seg og fulgte etter dyret .»** Åp. 13. 3. (Alle Bibelens kjennetegn på «Dyret» passer på pavemakten.) Vi ser tydelig opptakten til dette i dag.

MODERKIRKEN

I denne forbindelse er det interessant å legge merke til den skjulte strategien til Vatikanet. Selv om de arbeider for økumenikk og enhet, er de ikke villige til å gjøre det på andre premisser enn sine egne. De kan fire litt på «uvesentlige» punkter, men i all vesentlighet forblir Kirken den samme, og det er de andre som må innordne seg under deres system. Nå den 4. september 2000, sto det et svært interessant stykke i den kjente avisen «*The Daily Telegraph*». Overskriften var denne: «Vår kirke er moderkirken, sier Vatikanet». Artikkelen kommer senere med en uttalelse fra den kjente katolske kardinalen Joseph Ratzinger: «*Det må alltid være klart at den ene, hellige, katolske og apostoliske kirke ikke er søsteren, men moren til alle kirker.*» Dette er et slående bilde som vi finner igjen i Åp. 17: «Skjøgen.» Det står om henne at hun hadde et navn skrevet på sin panne: «*En hemelighet, Babylon den store, mor til skjøgene og til styggedommene på jorden.*» Som vi vet er en kvinne i bibelsk språkbruk en menighet. (Se bl.a. 2. Kor. 11. 2) En skjøge, eller en prostituert/horkvinne er da et symbol på en uren menighet. En menighet som har brutt sitt forhold til Gud og «drevet hor» med falske læresetninger. (Se Profeten Hoseas bok.) Det er svært talende at den katolske kirke selv kaller seg for Moderkirken, og som vi har sett på i tidligere publikasjoner, har denne kirken virkelig drevet åndelig hor.

Men skjøgen hadde også døtre, som symboliserer de kirkene som går inn i forhold med henne. Charta Oecumenica er nettopp et slikt dokument mellom Skjøgen og skjøgedøtrene. Vi leste at skjøgen ble kalt «Babylon den store». Både den Katolske Kirke, og andre kirker som bryter med Bibelens klare lære og går inn i slike forhold med Skjøgen utgjør det Bibelen kaller Babylon. Og Bibelen har en klar oppfordring til oss: «Falt, falt er Babylon den store... Kom ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal bli delaktige i hennes synder, og for at dere ikke skal få noen av hennes plager.» (Åp. 18. 2 - 4.) Vi skal gå UT, ikke INN i forbindelser med Babylon. Denne oppfordringen viser oss også noe mer: Gud har ennå mange av Sine barn i Babylon, og vi har et ansvar for å opplyse dem om den virkelige situasjonen, slik at de kan innse faren og slippe unna før det er for sent. Gud har omsorg for disse menneskene, og denne omsorgen burde vi også ha - og vise.

GJENNOM UTDANNELSESYSTEMET

Hvis ikke vi gir en advarsel om å gå ut av Babylon, hvem vil da gjøre det? Kan vi forvente at landets autoriteter vil

THE DAILY TELEGRAPH, 4. september 2000:
Vatikanet gjør selv krav på å være «Moderkirken».
Dette passer helt med Bibelens utsagn i Åp. 17. 5.

opplyse oss om det, eller at våre barn og unge vil lære dette gjemmon skoleverket og utdannelse-systemet. Nei, tvert imot. Utdannelse-systemet er utpekt som et av jesuittenes mest effektive våpen i kampen for overherredømme, og de bruker det effektivt. I KI A-2000, s. 5 var vi inne på hvordan jesuittene anser vektlegging på utdanning som «veldig viktig», siden det kan gi «et solid akademisk grunnlag i tidlige år da man formes.» Ikke minst universitetene er angrepet. (Se KI A-2000, s. 5-6.) Men også i grunnskolene, selv i Norge i dag, kan vi se resultater av jesuittenes strategi. Religionsfaget, KRL, legger opp til en pluralistisk tankegang, hvor absolutt sannhet utviskes. Katolske verdier blir også presentert. Barna skal lære om Katolsk historie og tankegang, om Jesuittenes grunnlegger Ignatius de Loyola osv. osv. Hele undervisningssystemet former barna på en måte som står i sterk kontrast til Bibelens klare, rene prinsipper. Det er ikke å undres over at flere og flere i dag – selv i vårt eget land – velger konseptet med «hjemmeskole». De ønsker å gi barna sine den aller beste utdanning helt fra de er små. Man begynner å fatte at utdanning ikke er ensbetydende med skole, men at det faktisk omfatter alt du gjør ut av livet. Alt er med til å forme deg, miljøet rundt deg, arbeidet du utfører, det du leser og det du ser. Som kristne ønsker stadig flere foreldre å gi barna sine et bedre utgangspunkt, for de har innsett det bibelske prinsippet som sier at vi «forvandles ved beskuelse». (Se 2. Kor. 3. 18.)

Tilbake til Charta Oecumenica. Følger det jesuittenes utdannelse-strategi? La oss lese fra punkt 2 i § II: «*Vi overgir oss selv til... å fremme økumenisk opplæring i kristen utdanning og i teologisk opplæring og i utdanning utover dette (further education).*» Hvordan skal vi beskytte våre barn og unge mot en slik massiv påvirkning? Det er et spørsmål som krever nøye overveielse.

OGSÅ GJENNOM BØNN

I den siste tiden har det innen kristenheten blitt lagt en enorm vekt på bønn, ofte i organiserte former som tidligere ikke var mye brukt. Å be og å legge vekt på bønn er i seg selv ikke noe galt. Det er snarere bibelsk. Paulus skriver: «*Be ustanselig*» (1. Tess. 5. 17), og i Fil. 4. 6 leser vi: «*Vær ikke*

bekymret for noe, men la i alle ting deres bønneemner komme fram for Gud i bønn og påkallelse med takksigelse». Men selv bønn, ennå slik en fantastisk gave det er i seg selv, brukes nå som et våpen av den økumeniske bevegelsen. I Charta Oecumenica, punkt 2 §II, sier de faktisk: «Å be sammen er selve økumenikkens hjerte». Abel kan selv huske at han for noen år tilbake fikk et brev fra en katolikk som lurte på om de to ikke skulle være bønnepartnere. Han takket nei.

Det som gjør dette punktet så vanskelig, er at idéen med bønn i forskjellige former høres så edel og troverdig ut at det lett synes ukristelig å stå imot den. Det er derfor det er viktig å få ut informasjon om at det er en bevisst plan bak en del av bønne-engasjementet vi opplever i dag, uten å «kaste ut barnet med badevannet».

UNNGÅ Å «STJELE» MEDLEMMER

Et sentralt punkt i Charta Oecumenica er det de selv kaller «Å vitne sammen for vår tro». Hva legger de i dette? La oss se hva som står i selve dokumentet: «I møte med den økende sekulariteten og avtagende kristendommen i Europa, så vedtar vi å styrke hverandre i en felles kristen vitnetjeneste for vår tro, til en felles evangelisering og misjon i Europa. For dette er uunnværlig for å gjenoppbygge tilliten og enigheten mellom kirkene, slik at man kan unngå sårende konkurranse og faren for nye splittelser. Her er det viktig å skille mellom kirkesamfunn og sekter.» (Punkt 4, §III)

SEKTER

Før vi går videre er det verd å stoppe litt ved den siste setningen vi nettopp leste. Hvem er sekter og hvem er kirkesamfunn? Vil alle som ikke vil være med i denne økumeniske storkirken – på den Katolske Kirkes premisser – bli betraktet som sekter? Det er betryggende å vite at selv Paulus ble betegnet som en sektlærer på sin tid. Men han var ikke redd for denne betegnelsen, bare han visste at han sto for det som er sant og rett. Da han ble anklaget, svarte han ganske enkelt: «...De kan heller ikke bevise alt det de nå anklager meg for. Men dette bekjenner jeg for deg, at etter den Veien som dere kaller en sekt, tjener jeg mine fedres Gud på den måten at jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene...» Han la «alltid vinn på å ha en uskadd samvittighet ovenfor Gud og mennesker...» Ap.gj. 24. 13 - 16.

Bibelen åpenbarer at det vil bli en stor religiøs konflikt i den siste tiden. «Storkirken» – Skjøgen (den Katolske Kirke) og hennes døtre (frafallen protestantisme) – vil bekjempe den lille gruppen som «holder Guds bud og Jesu tro». (Åp. 14. 9 - 12 og Åp. 13.) Og denne lille gruppen vil uten tvil bli betraktet som en forhatt sekt. Men i Guds øyne er det de som er Hans virkelige menighet på jorden, ikke store katedraler og mektige allianser.

Hvis du ønsker nyhetsbrevet **KRISTEN INFORMASJONSTJENESTE**, april - 2000, kan du få det ved å ta kontakt med understående adresse. Fra samme adresse kan du også få andre **bøker, nye videoer og brosjyrer** som underbygger temaet vi her har tatt opp.

Vår adresse: Kristen Informasjonstjeneste v/ Abel og Bente Struksnæs, Solberg, 3522 Bjoneroa, Norge. E-mail: abels@online.no Vår hjemmeside på internett: <http://home.sol.no/abels>

INGEN KONVERTERING

Så fortsetter vi der vi slapp angående «å stjele medlemmer» (konvertering), og siterer videre fra punkt 4, §III: «Vi overgir oss selv

-til å diskutere vår misjon og evangelisasjonsarbeid med de andre kirkene.

-til ikke å oppfordre mennesker til å forandre sitt kirkelige medlemskap, og aldri bruke fysisk makt, moralsk tvang eller materielle trekkplaster for å motivere mennesker til å konvertere.

-til å støtte opp under konvertering til kirkene, og gjøre det mulig for dem å ha åpen kontakt med hverandre.»

I praksis betyr dette at alle anerkjenner hverandre som fullverdige alternativer. Alle skal de søke å evangelisere – sammen – men ikke for andres medlemmer. Samme hvilken menighet deres felles målgruppe skulle velge, skal de oppmuntre dem, og ikke forsøke å få til en konvertering. Hvordan kan protestanter gå inn i en slik avtale med den Katolske Kirke? Friheten er i fare – friheten til klart å forkynne et fullstendig bibelsk budskap, som også kommer med en sterk advarsel mot «Dyret» og «Dyrets merke». Som du kan lese i tidligere publikasjoner vi og andre har gitt ut, passer alle «Dyrets» kjenneteng på pavemakten. Men hvordan kan protestantene komme med en slik advarsel, hvis de selv samarbeider med dette systemet?! Det må andre gjøre, som ikke er bundet av maktelitens silkesnor.

SUMMEN AV DITT ORD ER SANNHET

Skal vi virkelig være kristne, kan vi ikke følge opp den linjen som nå pekes ut gjennom Charta Oecumenica. Bibelen sier: «Summen av Ditt ord er sannhet, og hver eneste av Dine rettfærdige dommer varer til evig tid.» Salm. 119. 160. Og i «misjonsbefalingen» leser vi at Herren ber oss om å lære menneskeheten «alt det Jeg har befalt dere.» Matt. 28. 20. Jesus uttrykker noe av den samme tanken i Matt. 5. 17: «Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tordel av loven forgå før alt er oppfylt.» Jakob sier: «For den som holder hele loven, men snubler på ett punkt, er blitt skyldig i hele loven.» Og så noen ord fra Johannes Åpenbaring til slutt: «...hvis noen tar bort noe fra ordene i denne profetiske boken, da skal Gud ta hans del bort fra Livets Bok...» Åp. 22. 19. Hva er gjennomgangstonen her? Jo, det er helt på kolisjonskurs med Bibelens lære å bare finne fram til en liten kjerne av trospunkter som man kan enes om, for så å se igjennom fingrene med alle de andre som man ikke kan enes om. Det menneskeheten behøver er **et helt budskap**. Et budskap som forkynner frelse og tilgivelse gjennom Kristus (1. Joh. 1. 9), men ikke stopper der. Et budskap som også forteller oss at Gud har nåde til å bevare oss fra å fortsette det gamle syndelivet (1. Joh. 3. 6 - 9). Et budskap som også våger å advare mot de kreftene som kjemper mot Guds styresett. (Åp. 14. 8 - 12) Et budskap som frembringer SANN enhet: «...slik som Du Far er i Meg og Jeg i Deg, at De må være ett i Oss» (Joh. 17. 21), som Jesus uttrykte det. Jesus ga oss også grunnlaget for SANN enhet: «Hellige dem i Din sannhet! Ditt ord er sannhet.» (Samme, v. 17.)

Guds sanne menighet vil ikke bli noen gigantisk katedral, den vil ikke bli en enorm storkirke, men «hvor to eller tre er samlet i Mitt navn, der er Jeg midt iblandt dem.» (Matt. 18. 20) Og disse få, spredt utover kloden vil eie åndens enhet. De vil helt sikkert møte mye motgang (Åp. 13. 8 - 17), men de vil være trygge, for Herren har sagt: «Den som bor i den høyestes skjul, skal hvile under Den Almektiges skygge... Med Sine fjær skal Han dekke deg, og under Hans vinger skal du finne tilflukt. Hans sannhet skal være ditt skjold og ditt vern.» (Salm. 91. 1 + 4)